

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1948-1949.

VERGADERING VAN 27 APRIL 1949.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1948-1949.

SÉANCE DU 27 AVRIL 1949.

Verslag van de Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het wetsontwerp waarbij de wetsbepalingen betreffende het verval van de publieke vordering mits de betaling van een geldsom worden gewijzigd en uitgebreid.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner le projet de loi modifiant et étendant les dispositions légales relatives à l'extinction de l'action publique moyennant le paiement d'une somme d'argent.

Aanwezig : de hln. ROLIN, voorzitter; ALLARD, DERBAIX, FONTEYNE, HANQUET, LILAR, LOHEST, MAZEREEL, VAN ROOSBROECK en DE CLERCQ, verslaggever.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

MESDAMES, MESSIEURS,

De mogelijkheid om in strafzaken een minnelijke schikking voor te stellen mits betaling van een geldsom, werd bij koninklijk besluit n° 59 van 10 Januari 1935 in onze wetgeving ingevoerd.

Bedoeld besluit bracht wijzigingen in de wetten op de bevoegdheid en de rechtsvordering in strafzaken, alsmede in artikel 565 van het Wetboek van Strafrecht.

Om een minnelijke schikking te kunnen voorstellen, waren drie voorwaarden vereist :

1° De inbreuk moest behoren tot de bevoegdheid van de politierechtbanken;

2° Het feit mocht aan een derde geen schade hebben berokkend;

3° Het openbaar ministerie mocht wettelijk slechts een geldboete kunnen vorderen.

Het minimum van de schikking was gesteld op 30 frank, het maximum mocht het maximum van de toepasselijke geldboete, verhoogd met de opdecimes, niet overschrijden.

Bedoeld besluit werd grondig gewijzigd door het koninklijk besluit n° 7 van 21 Juni 1939.

Zie :

Gedr. Stukken van de Kamer der Volksvertegenwoordigers :

468 (Zitting 1947-1948) : Wetsontwerp;

689 (Zitting 1947-1948) : Verslag.

Handelingen van de Kamer der Volksvertegenwoordigers :

15 en 16 Februari 1949.

Gedr. Stukken van de Senaat :

144 (Zitting 1948-1949) : Wetsontwerp overgemaakt door de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

La faculté de proposer une transaction en matière pénale moyennant le paiement d'une somme d'argent fut introduite dans notre législation par l'arrêté royal n° 59 du 10 janvier 1935.

Cet arrêté modifiait les lois sur la compétence et la procédure en matière répressive ainsi que l'article 565 du Code pénal.

Pour qu'une transaction pût être proposée, trois conditions étaient requises :

1° L'infraction devait être de la compétence du tribunal de police;

2° Elle ne pouvait avoir causé de dommage à autrui;

3° Le ministère public devait pouvoir légalement ne requérir qu'une amende.

Le minimum de la transaction était fixé à trente francs, le maximum ne pouvait dépasser le maximum de l'amende applicable majoré des décimes.

Cet arrêté-loi fut profondément modifié par l'arrêté royal n° 7 du 21 juin 1939.

Voir :

Documents de la Chambre des Représentants :

468 (Session de 1947-1948) : Projet de loi;

689 (Session de 1947-1948) : Rapport.

Annales de la Chambre des Représentants :

15 et 16 février 1949

Documents du Sénat :

144 (Session de 1948-1949) : Projet transmis par la Chambre des Représentants.

Het droeg dezelfde titel als het voorliggende wetsontwerp.

De voornaamste wijzigingen waren :

1° De termijn binnen welke de overtreder, die de minnelijke schikking aanvaardt, de som moet betalen werd verlengd;

2° Het minimum van dertig frank werd verlaagd tot twintig frank;

3° Wanneer de vaststelling van het misdrijf buitengewone kosten heeft veroorzaakt, zoals een ontleding, een deskundig onderzoek, enz., kunnen die kosten, buiten het bedrag van de voorgestelde schikking, teruggevorderd worden.

De vierde wijziging vormt het artikel 169 van het Wetboek van Strafvordering.

Maar bovendien heeft het koninklijk besluit van 21 Juni 1939 de rechtspleging krachtens het koninklijk besluit van 10 Januari 1935 tot sommige wanbedrijven uitgebreid. Het verleende aan de procureurs des Konings het recht om een minnelijke schikking voor te stellen voor elk tot hun bevoegdheid behorend misdrijf dat strafbaar was, hetzij met een geldboete, hetzij met een gevangenisstraf waarvan het maximum niet meer dan *één maand* bedroeg, voor zover het feit aan een ander geen schade had berokkend en de procureur des Konings achtte enkel een geldboete te moeten vorderen.

Hij kon zelfs een minnelijke schikking voorstellen wanneer het maximum der straf niet meer dan drie maanden bedroeg, bijaldien de delinquent nooit veroordeeld was geworden tot een criminele straf of tot een niet voorwaardelijke gevangenisstraf.

* * *

Krachtens de wet op de bijzondere machten van 1 Mei 1939, waarbij aan de Regering bepaalde machten werden toegekend, moest het besluit ter bekrachtiging aan het Parlement worden voorgelegd.

Op 16 Juni 1947, werd een wet uitgevaardigd tot bekrachtiging der koninklijke besluiten, getroffen krachtens de wet van 1 Mei 1939 en bij toepassing der wet van 10 Juni 1937.

Op grond van deze wet, werden een honderdtal besluiten bekrachtigd. Slechts acht er van hebben wijzigingen ondergaan, zo het besluit n° 7 van 21 Juni 1939.

De titel van het koninklijk besluit werd gewijzigd. De woorden « en uitgepreid » werden weggelaten.

Het derde artikel werd gewijzigd door weglating van de woorden : « en, waar het gaat om de personen die bedoeld zijn door de artikelen 479 en 483 van het Wetboek van Strafvordering en door artikel 10 van de wet van 20 April 1810, aan den procureur-generaal bij het Hof van Beroep ».

Bovendien werden de artikelen 4, 5 en 6 opgeheven.

Met andere woorden, de procureur des Konings kon geen schikking meer voorstellen voor wanbedrijven, zoals voorzien was bij koninklijk besluit van 21 Juni 1939.

Il portait le même intitulé que le projet de loi soumis à nos délibérations.

Les principaux changements furent :

1° Le délai pendant lequel le contrevenant qui accepte la transaction devra effectuer le versement de la somme est augmenté;

2° Le minimum de trente francs est réduit à vingt;

3° Lorsque la constatation de la contravention a exigé des frais exceptionnels, tels qu'une analyse, expertise, etc., le remboursement de ces frais pourra être exigé en plus du montant de la transaction proposée.

La quatrième modification forme l'article 169 du Code d'instruction criminelle.

Mais en outre, l'arrêté royal du 21 juin 1939 étendait la procédure de l'arrêté royal du 10 janvier 1935 à certains délits. Il accordait aux procureurs du Roi la faculté de proposer une transaction pour toute infraction de sa compétence punissable soit d'une amende, soit d'une peine d'emprisonnement dont le maximum ne dépassait pas *un mois* et pourvu que le fait n'eût pas causé de dommage à autrui et que le procureur du Roi estimât ne devoir requérir qu'une amende.

Il pouvait même proposer une transaction lorsque le maximum de la peine ne dépassait pas trois mois et que le délinquant n'avait jamais été condamné à une peine criminelle ou à une peine non conditionnelle d'emprisonnement.

* * *

En vertu de la loi des pouvoirs spéciaux du 1er mai 1939 accordant certains pouvoirs au Gouvernement, l'arrêté devait être soumis à la ratification du Parlement.

Le 16 juin 1947 intervint une loi confirmant les arrêtés royaux pris en vertu de la loi du 1er mai 1939 et par application de la loi du 10 juin 1937.

En vertu de cette loi, une bonne centaine d'arrêtés furent confirmés. Huit seulement subirent certaines modifications, dont notamment l'arrêté n° 7 du 21 juin 1939.

L'intitulé de l'arrêté royal est modifié. Les mots « et étendant » sont supprimés.

L'article 3 est modifié par la suppression des mots « et en ce qui concerne les personnes visées aux articles 479 et 483 du Code d'instruction criminelle et par l'article 10 de la loi du 20 avril 1810, au procureur général près la Cour d'appel. »

En outre, les articles 4, 5 et 6 sont supprimés.

En d'autres mots, le procureur du Roi ne pourra plus proposer une transaction pour les délits tel que le prévoyait l'arrêté royal du 21 juin 1939.

Feitelijk strekt het voorliggende wetsontwerp tot wederinvoering van het koninklijk besluit van 21 Juni 1939.

De geachte Kamerverslaggever doet opmerken dat het voorgestelde wetsontwerp de algemene instemming der procureurs-generaal heeft verworven.

Sommige leden lieten nochtans opmerken dat het stelsel der minnelijke schikkingen de bemiddelde klassen begunstigt; anderen verklaren dat het tot misbruiken kan leiden; nog anderen zeggen dat er geen reden is om terug te komen op een met schier eenparige stemmen aangenomen wetgeving.

Er werd echter geantwoord dat het van zeer groot belang kan zijn geen strafregister toe te wijzen aan talrijke eerlijke lieden, die een weinig ernstig wanbedrijf mochten begaan; dat de minnelijke schikking overigens, in de geest van de wetgever alleen kan toegepast worden op feiten die slechts beboeting noodzaken en dat zij nooit een gevangenisstraf zal kunnen vervangen.

Voorts werd er overeengekomen dat de procureurs des Konings, bij het bepalen van het bedrag der transactie, rekening moeten houden met het vermogen van de betrokkene.

De Kamer heeft het ontwerp aangenomen met 97 tegen 58 stemmen, bij één onthouding.

Uw Commissie heeft het wetsontwerp goedgekeurd met 4 tegen 2 stemmen; één lid onthield zich.

Alvorens dit verslag te beëindigen, zij opgemerkt dat de Nederlandse tekst lichtjes dient verbeterd.

In artikel 4 van het ontwerp moeten de woorden : « door een dagvaardiging, door een verschijning » vanzelfsprekend « door een dagvaarding, door een verschijning » vervangen worden.

Dit verslag werd met 8 stemmen voor en 1 stem tegen goedgekeurd.

De Verslaggever,
J. DE CLERCQ.

De Voorzitter,
H. ROLIN.

En fait, le projet de loi demande simplement de rétablir l'arrêté royal du 21 juin 1939.

L'honorable rapporteur de la Chambre fait valoir que le projet de loi proposé a emporté l'adhésion unanime des procureurs généraux.

Des membres firent cependant observer que le régime des transactions favorise les classes aisées; d'autres que le système peut donner lieu à des abus, d'autres encore qu'il n'y avait pas de motif de revenir sur un vote acquis à la quasi unanimité.

Mais il fut répondu qu'il peut y avoir très grand intérêt à ne pas infliger un casier judiciaire à nombre de gens honnêtes qui pourraient commettre un délit très peu grave; que d'autre part, la transaction ne pourra jamais s'appliquer dans l'esprit du législateur qu'à des faits qui ne méritent qu'une amende et que jamais la transaction ne pourra remplacer une peine d'emprisonnement.

D'autre part, il est entendu que pour fixer le taux de la transaction, les procureurs du Roi devront tenir compte de la situation de fortune de l'intéressé.

A la Chambre, le projet fut adopté par 97 voix contre 58 et une abstention.

Votre Commission a approuvé le projet de loi par 4 voix contre 2 et une abstention.

Avant de terminer ce rapport, il y a lieu de faire remarquer que le texte flamand doit être légèrement corrigé.

A l'article 4 de ce projet, les mots : « door een dagvaardiging, door een verschijning » doivent de toute évidence être remplacés par : « door een dagvaarding, door een verschijning. »

Le présent rapport a été approuvé par 8 voix contre 1.

Le Rapporteur,
J. DE CLERCQ.

Le Président,
H. ROLIN.